

PEOPLE WE MEET ON VACATION

*De vorige heb ik voornamelijk voor mezelf geschreven.
Deze is voor jou.*

Proloog

Vijf zomers geleden

Op vakantie kun je zijn wie je maar wilt.

Net als door een goed boek of een geweldige outfit verander je op vakantie in een andere versie van jezelf.

Misschien kun je in het dagelijks leven niet eens zonder gène op de maat mee knikken als je een liedje op de radio hoort, maar ga je op een terras vol feestverlichting en met de juiste steeldrumband helemaal los.

Op vakantie verandert je haar. Het water is anders, de shampoo misschien ook. Of je doet helemaal geen moeite om je haar te wassen of te borstelen, omdat het door de zilte zeelucht zo mooi krult. Je denkt: misschien kan ik dit thuis ook wel doen. Misschien kan ik zo iemand zijn die haar haar niet kamt en die zich niet stoort aan een beetje zweet of aan zand in al haar lichaamsopeningen.

Op vakantie raak je aan de praat met onbekenden en gooi je alle remmen los. Wat maakt het uit als je jezelf voor schut zet? Je ziet die mensen toch nooit meer!

Je bent wie je wilt zijn. Je kunt doen wat je wilt.

Oké, misschien niet alles wat je wilt. Soms word je door het weer in een bepaalde situatie gedwongen, zoals ik momenteel, en moet je je tot het droog is op een andere manier zien te vermaken.

Wanneer ik de toiletruimte uit loop, blijf ik staan. Deels omdat ik nog steeds niet goed weet hoe ik dit ga aanpakken, maar vooral omdat de vloer hier zo plakkerig is dat ik een sandaal verlies en terug moet

hinkelen om hem te pakken. In theorie vind ik het hier geweldig, maar in de praktijk denk ik dat als mijn blote voet in aanraking komt met deze vuile laminaatvloer, ik best weleens een van die zeldzame ziektes zou kunnen oplopen die ze in de koeling bewaren bij de een of andere geheime gezondheidsdienst.

Dus doe ik een soort hobbeldansje terug naar mijn sandaal, laat mijn tenen tussen de smalle oranje bandjes glijden en draai me weer om zodat ik de bar in me kan opnemen. De plakkerige lichamen, het slaapverwekkende geluid van de plafondventilatoren, de deur die openstaat zodat er zo nu en dan een vlaag regen vanuit de donkere avondlucht naar binnen wordt geblazen om de zwetende mensen te verkoelen. In de hoek staat een in een stralenkrans van neon gehulde jukebox, waaruit 'I Only Have Eyes for You' van The Flamingos schalt.

Hoewel dit een toeristenoord is, komt vooral de plaatselijke bevolking in deze bar. Er zijn geen bontgekleurde zomerjurkjes en overhemden van Tommy Bahama, maar jammer genoeg ook geen cocktails versierd met een prikker met tropisch fruit.

Als het goed weer was geweest, was ik op deze laatste avond van mijn vakantie wel ergens anders naartoe gegaan. Het heeft deze week zoveel geregend en geonweerd dat mijn dromen van witte zandstranden en flitsende speedboten de grond in zijn geboord. Net als de overige teleurgestelde vakantiegangers heb ik de tijd gedood door in de eerste de beste toeristenbar de ene na de andere pina colada soldaat te maken.

Maar vanavond trok ik het niet meer, al die drukte, die lange wachttijden en die grijsharige mannen met een trouwring om die over de schouder van hun vrouw dronken naar me knipoogden. Dus ben ik hier terechtgekomen.

In een bar met een plakkerige vloer die gewoon BAR heet, speurend naar mijn doelwit.

Hij zit aan het uiteinde van de bar. Een lange man van ongeveer mijn leeftijd: vijftientig, met stroblond haar en brede schouders, al

valt dat niet op omdat hij voorovergebogen zit. Hij is verdiept in zijn telefoon, op zijn gezicht ligt een geconcentreerde uitdrukking. Zijn tanden spelen met zijn volle onderlip en hij laat zijn vinger langzaam over het scherm gaan.

Hoewel de bar niet afgeladen vol is, is het er wel luidruchtig. Tussen de jukebox die gekweel uit eind jaren vijftig laat horen en de tv ertegenover, waarop een weerman schreeuwend verslag uitbrengt van de recordhoeveelheid neerslag, staat een stel mannen die allemaal dezelfde irritante kakellach hebben en die ook nog eens telkens allemaal tegelijk in lachen uitbarsten. De barvrouw is in gesprek met een vrouw met geel haar en slaat aldoor op de bar om haar woorden kracht bij te zetten.

Door het noodweer is het hele eiland rusteloos, en het goedkope bier maakt iedereen opstandig.

De man met het stroblonde haar op de barkruk in de hoek straalt echter een bepaalde rust uit waardoor hij uit de toon valt. Of liever gezegd, alles aan hem schreeuwt dat hij hier niet thuishoort. Hoewel het tegen de dertig graden is, met een luchtvochtigheid van een miljoen procent, draagt hij een gekreukt overhemd met lange mouwen en een donkerblauwe broek. Ook is hij verdacht bleek en ziet hij er niet uit alsof hij vaak lacht, vrolijk is of onbezonnen uit de hoek komt.

Bingo.

Ik strijk mijn blonde golvende lokken uit mijn gezicht en koers op hem af. Ook als ik dichterbij kom, blijft zijn blik op zijn telefoon gericht en blijft hij met zijn vinger langzaam scrollen door wat hij ook zit te lezen. Dan vang ik een glimp op van de vetgedrukte woorden

HOOFDSTUK NEGENENTWINTIG.

Hij zit gewoon een boek te lezen. In een bar.

Ik ga naast hem staan, leun met mijn elleboog op de bar en kijk hem aan. 'Hé daar, tijger.'

Vragend kijkt hij met zijn bruingroene ogen naar me op. 'Eh, hoi.' 'Kom je hier vaker?'

Hij kijkt me even aan alsof hij over de mogelijke antwoorden

nadenkt. ‘Nee,’ zegt hij dan. ‘Ik woon hier niet.’

‘O.’

Voordat ik nog meer kan zeggen, vervolgt hij: ‘En ook al woonde ik hier wel, ik heb een kat met een hoop gezondheidsproblemen waar ze speciale zorg voor nodig heeft. Dat maakt het lastig om ergens naartoe te gaan.’

Zo ongeveer elk stukje van die zin doet mijn wenkbrauwen fronsen. ‘Wat erg voor je,’ weet ik uit te brengen. ‘En dan heb je ook nog eens een sterfgeval te verwerken.’

Er verschijnt een frons in zijn voorhoofd. ‘Een sterfgeval?’

Ik gebaar naar zijn kleding. ‘Kom je niet net van een begrafenis?’

Zijn mond vormt een strakke streep. ‘Nee.’

‘Wat voert je dan hiernaartoe?’

‘Een vriendin.’ Hij kijkt weer naar zijn telefoon.

‘Woont ze hier?’ gok ik.

‘Ze heeft me hier mee naartoe gesleept. Voor een vakantie.’ In dat laatste woord klinkt een vleugje minachting door.

Ik sla mijn ogen ten hemel. ‘Dat meen je niet! Heb je daarvóór je kat in de steek moeten laten? Alleen maar om plezier te maken? Weet je zeker dat ze wel een vriendin van je is?’

‘Met de seconde minder zeker,’ zegt hij zonder op te kijken.

Erg toeschietelijk is hij niet, maar ik ploeter gewoon door. ‘Wat is ze voor iemand? Sexy? Slim? Steenrijk?’

‘Klein,’ zegt hij, nog steeds lezend. ‘Luidruchtig. Kan nooit eens haar kop houden. Knoeit ons steevast allebei onder, heeft een vreselijke smaak op liefdesgebied, huilt bij die reclamespotjes over deeltijdopleidingen – je weet wel, die waarin een alleenstaande moeder ’s avonds laat achter haar computer in slaap valt, waarna haar zoontje een deken om haar schouders heen slaat en glimlacht omdat hij zo trots op haar is. Even denken hoor, wat nog meer? O ja, ze is helemaal gek van bruine kroegen waar het naar salmonella ruikt. Ik durf hier amper een flesje bier te bestellen. Heb je de Yelp-reviews over deze tent wel bekeken?’

‘Meen je dat nou?’ Ik sla mijn armen over elkaar.

‘Nou, salmonella kun je niet ruiken, maar klein ben je wel, Poppy.’
‘Alex!’ Ik val uit mijn rol en geef hem een pets tegen zijn bovenarm.
‘Ik probeer je te helpen!’

Hij wrijft over zijn arm. ‘Hoe dan precies?’

‘Ik weet dat Sarah je hart gebroken heeft, maar je moet de draad oppakken. En als je in een bar wordt aangesproken door een sexy dame, dan moet je zeker niet beginnen over je ongezonde relatie met die klotekat van je.’

‘Flannery O’Connor is geen klotekat. Ze is gewoon verlegen.’

‘Ze is een kreng.’

‘Ze mag jou gewoon niet. Omdat je de uitstraling van een hond hebt.’

‘Ik wilde haar alleen maar aaien,’ zeg ik. ‘Wat moet je met een huisdier dat niet geaaid wil worden?’

‘Ze wordt wél graag geaaid. Alleen kom jij altijd op haar af met zo’n, weet ik veel, wolfachtige glinstering in je ogen.’

‘Echt niet!’

‘Poppy, jij gaat overál op af met een wolfachtige glinstering in je ogen.’

Precies op dat moment komt de barvrouw aanzetten met het drankje dat ik heb besteld voordat ik naar de wc ging. ‘Miss? Uw margarita.’ Ze schuift het beslagen glas over de bar naar me toe, en ik grijp er dorstig naar. Omdat ik zo gretig ben, klotst er een flinke hoeveelheid tequila over de rand.

In een snel en geoeffend gebaar trekt Alex mijn andere arm van de bar, voordat ik eroverheen kan morsen. ‘Zie je wel? Daar had je die wolfachtige glinstering weer.’ Het klinkt zacht, ernstig, zoals bijna alles wat hij tegen me zegt, behalve op die zeldzame, gekoesterde avonden dat Gekke Alex de kop opsteekt en ik moet aanzien dat hij theatraal snikkend in een karaokemicrofoon op de grond ligt, met zijn stroblonde haar dat alle kanten op piekt en zijn gekreukte overhemd uit zijn broek. Puur hypothetisch voorbeeldje, hoor. Van iets wat daadwerkelijk gebeurd is.

Alex Nilsen is het toonbeeld van zelfbeheersing. In dat lange, brede, steevast als een slungelige krakeling in elkaar gevouwen lichaam van hem schuilen een overdosis stoïcisme (doordat hij het oudste kind is van een weduwnaar die angstiger in het leven staat dan iedereen die ik ken) en een hele stapel onderdrukte emoties (door een streng religieuze opvoeding die haaks stond op zijn passie voor de academische wereld), maar ook de raarste stiekeme mafkees en de grootste goedgezak die ik ooit heb gekend.

Ik neem een slokje van de margarita en er ontsnapt me een kreun van genot.

‘Een hond in een mensenlichaam,’ mompelt Alex in zichzelf, waarna hij weer verder scrollt op zijn telefoon.

Ik snuif minachtend en neem nog een slok. ‘Het is maar even dat je het weet, maar deze margarita bestaat voor negentig procent uit tequila. Dus zeg maar tegen die zeurende Yelp-gebruikers dat ze de pot op kunnen. En dat het hier helemaal niet naar salmonella ruikt.’ Ik neem nog een paar slokken, ga op de kruk naast hem zitten en draai me naar hem toe, zodat onze knieën elkaar aanraken. Ik vind het fijn hoe hij altijd zit als we samen uitgaan: met zijn bovenlichaam naar de bar, maar met zijn lange benen naar mij toe gedraaid alsof hij een geheime ingang van zichzelf openstelt, alleen voor mij. Niet gewoon een deur naar de gereserveerde, nooit breeduit glimlachende Alex Nilsen die de rest van de wereld te zien krijgt, maar een rechtstreekse verbinding met de mafkees. De Alex die deze reisjes met me maakt, elk jaar weer, ook al heeft hij een bloedhekel aan vliegtuigen en verandering en vreemde hoofdkussens.

Ik vind het leuk dat hij als we uitgaan altijd meteen naar de bar loopt omdat hij weet dat ik daar graag zit, zelfs al heeft hij weleens toegegeven dat hij zich dan altijd druk maakt over of hij te veel of juist te weinig oogcontact maakt met de bartender.

Eerlijk gezegd vind ik alles aan mijn beste vriend leuk en wil ik dat hij gelukkig is. Hoewel ik met geen van zijn exen goed kon opschieten en al helemaal niks van zijn laatste vriendin Sarah moest

hebben, weet ik dat ik ervoor moet zorgen dat hij zich door zijn gebroken hart niet helemaal als een kluizenaar gaat gedragen. Dat zou hij immers ook voor mij doen – en dat heeft hij in het verleden ook gedaan.

‘Nou,’ zeg ik, ‘zullen we dan maar opnieuw beginnen? Dan ben ik weer de sexy dame in de bar en ben jij gewoon je charmante zelf, maar dan zonder dat gedoe over je kat. Voordat je het weet, ben je weer volop aan het daten.’

Met een bijna-grijns kijkt hij op van zijn telefoon. Vanaf nu zal ik het maar gewoon een grijns noemen, want dichterbij dan dit komt hij daar toch niet in de buurt. ‘Je bedoelt de dame die een gesprekje aanknoopt met een goed getimed “Hé daar, tijger”? Volgens mij zijn we het dan niet helemaal eens over wat sexy is.’

Onze knieën stoten tegen elkaar als ik me van hem wegdraai en hem vervolgens weer met een flirterige glimlach aankijk. ‘Deed het pijn toen je uit de hemel kwam vallen?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Poppy,’ zegt hij langzaam, ‘je moet weten dat als ik ooit nog met iemand uitga, dat helemaal losstaat van jouw zogenaamde hulp.’

Ik sta op, sla de rest van mijn drankje achterover en zet het glas met een klap op de bar. ‘Wat zeg je ervan als we een rustig plekje opzoeken?’

‘Het is me een raadsel hoe jij meer succes kunt hebben met daten dan ik,’ merkt hij verwonderd op.

‘O, ik heb gewoon niet van die hoge eisen. En geen Flannery O’Connor die me in de weg staat. Trouwens, als ik naar een bar ga, zit ik niet de hele tijd nijdig naar Yelp-recensies te kijken en uit te stralen dat ik met niemand wil praten. Bovendien ben ik beeldschoon, vanuit een bepaalde hoek gezien.’

Alex staat op, legt een briefje van twintig op de bar en stopt zijn portemonnee weer in zijn zak. Hij heeft altijd contant geld op zak. Waarom, dat weet ik niet. Ik heb het al zeker drie keer gevraagd en hij heeft me ook antwoord gegeven, maar zijn antwoord was ofwel te saai

ofwel te ingewikkeld, want mijn brein heeft niet de moeite genomen om het op te slaan. ‘Dat doet niets af aan het feit dat je volkomen gestoord bent,’ merkt hij op.

‘Je houdt van me,’ reageer ik een tikje defensief.

Hij slaat zijn arm om mijn schouders en kijkt me aan met weer zo’n klein, ingetogen lachje om zijn volle lippen. Zijn gezicht is als een zeef die maar een klein beetje expressie tegelijk doorlaat. ‘Dat weet ik,’ zegt hij dan.

Grijnzend kijk ik naar hem op. ‘Ik hou ook van jou.’

Hij verbijt een bredere glimlach. ‘Dat weet ik ook.’

Door de tequila voel ik me slaperig, dus leun ik lui tegen hem aan als we naar de open deur lopen. ‘Dit was een leuk reisje.’

‘Het beste tot nu toe,’ beaamt hij wanneer de koele regen als confetti uit een kanon naar ons toe wordt geblazen. Hij slaat zijn arm nog wat steviger om me heen, warm en zwaar, en zijn frisse cederhoutachtige geur vouwt zich als een cape om mijn schouders.

‘Ik heb me niet eens zo erg aan de regen gestoord,’ zeg ik terwijl we de benauwde, vochtige avond in stappen, vol zoemende muggen en palmbomen die trillen door de donder in de verte.

‘Ik vond het juist fijn.’ Alex haalt zijn arm van mijn schouder en buigt zich over mijn hoofd zodat hij tijdens de sprint over de ondergelopen weg als een menselijke paraplu fungeert. Als we bij ons rode huurautootje aankomen, maakt hij zich van me los en doet mijn portier als eerste open – een auto zonder automatische vergrendeling of raambediening was goedkoper – en rent dan voor de motorkap langs om achter het stuur te kruipen.

Hij start de auto en de airco begint op volle kracht ijskoude lucht tegen onze natte kleren te blazen als hij uit het parkeervak draait en we op weg gaan naar ons vakantiehuisje. ‘O, we hebben in de bar helemaal geen foto’s gemaakt voor je blog.’

Ik schiet in de lach, maar besef dan dat hij geen grapje maakt. ‘Alex, mijn lezers zitten niet te wachten op foto’s van BAR. Ze willen niet eens over BAR lezen.’

Schouderophalend zegt hij: 'Ik vond het er zo slecht nog niet.'

'Je zei dat het er naar salmonella rook.'

'Buiten dat, dan.' Hij zet de richtingaanwijzer aan en draait de auto onze smalle, door palmbomen geflankeerde straat in.

'Eerlijk gezegd heb ik deze week hélemaal geen bruikbare foto's kunnen maken.'

Alex fronst zijn voorhoofd en wrijft over zijn wenkbrauw als hij vaart mindert om de met grind bezaaide oprit op te draaien.

'Behalve dan de foto's die jij hebt gemaakt,' voeg ik er snel aan toe. De foto's die hij voor mijn social media heeft gemaakt zijn echt verschrikkelijk, maar ik vind het zo lief dat hij heeft aangeboden ze te maken dat ik de minst verschrikkelijke al heb uitgekozen en geplaatst. Op die foto trek ik een raar gezicht, omdat ik net op dat moment in de lach schoot en commentaar leverde op zijn beroerde aanwijzingen. Op de achtergrond zie je duidelijk dat de onweerswolken zich samenvakken, alsof ik hoogstpersoonlijk de apocalyps afroep over Sanibel Island. Maar je kunt in elk geval wel zien dat ik het naar mijn zin heb.

Als ik naar de foto kijk, kan ik me niet herinneren wat Alex zei waardoor ik dat gezicht trok, of wat ik naar hem riep. Maar ik voel wel diezelfde warmte die ik altijd voel wanneer ik aan onze reisjes samen denk.

Dat verpletterende geluk, dat gevoel dat het leven hierom draait: op een mooie plek zijn met iemand van wie je houdt.

Ik heb geprobeerd er iets over te schrijven in het onderschrift, maar het was moeilijk uit te leggen.

Normaal gesproken gaan mijn posts over hoe je kunt reizen met een beperkt budget, hoe je er alles uit kunt halen, maar als je honderdduizend mensen hebt die jouw strandvakantie volgen, is het wel zo fijn als je ook daadwerkelijk een strandvakantie kunt laten zien.

De afgelopen week hebben we in totaal ongeveer veertig minuten aan de kust van Sanibel Island doorgebracht. De rest van de tijd zaten we opgehokt in bars en restaurants, boekhandels en tweedehands-